

“Άφησε τον εαυτό σου ελεύθερο στον Θεό...”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Βαθιά μέσα η ψυχή είναι σαν ένα οχυρό απόρθητο. Φθάνουν ως εκεί οι οποιεσδήποτε επισκέψεις της χάριτος, η οποιαδήποτε βοήθεια, αλλά το φρούριο μένει απόρθητο, διότι από μέσα ανοίγει η πόρτα.

Και άμα δεν ανοίξει από μέσα, η χάρη έχει αυτή τη λεπτότητα να μην παραβιάζει· διότι αλλιώς δεν θα είναι χάρη, κάτι άλλο θα είναι. Θα είναι δαιμονική ενέργεια. Η χάρη λοιπόν έχει αυτή τη λεπτότητα να μην παραβιάζει πόρτες, αλλά να πηγαίνει στην ψυχή, να φανερώνει την παρουσία της, να γλυκαίνει την ψυχή, να περιμένει.

Περιμένει να ανοίξει από μέσα η πόρτα. Και το κλειδί το έχει εκείνος που είναι εκεί μέσα. Τη δυνατότητα να ανοίξει από μέσα την πόρτα την έχει ο ίδιος ο άνθρωπος, ο οποίος όμως αντιστέκεται και περρίζηλα κρατά την πόρτα αυτή κλειστή. Φοβάται να την ανοίξει, καίτοι ξέρει ότι απ' έξω είναι ο Θεός που περιμένει, είναι αυτή η χάρη του Θεού, ο ουρανός, η βασιλεία του Θεού που περιμένει, είναι η σωτηρία.

Τέτοιο πείσμα έχει ο άνθρωπος. Δεν θέλει να ανοίξει. Ταλαίπωρες αυτές οι ψυχές. Και είναι πολλές που κάνουν έτσι. Μας βοηθάει να καταλάβουμε αυτό το οποίο λέμε κάτι που αναφέρει ο μακαρίτης ο Ασπιώτης για τον μελαγχολικό τύπο. Βέβαια, ομιλεί για έναν που έχει βαριάς μορφής μελαγχολία. Λέει ότι ο

μελαγχολικός αισθάνεται πως ζει μέσα σε κόλαση, και ενώ καταλαβαίνει ότι, αν θελήσει να βγει από εκεί, θα βρεθεί σε μια άλλη κατάσταση, θα γλιτώσει από την κόλαση και θα βγει σε μια λύτρωση, δεν το κάνει. Ενώ το ξέρει, δεν το κάνει.

Οι ψυχοπαθολογικές καταστάσεις έχουν δύναμη, και γι' αυτό παιδεύονται οι άνθρωποι. Οι αρρωστημένοι τύποι παιδεύονται. Κατά τη γνώμη μου δεν είναι αγιάτρευτο το κακό, αυτή η αντίσταση που είπαμε. Ενώ φαίνεται έτσι, δεν είναι. Θα μπορούσε κανείς να τη συνειδητοποιήσει καλά-καλά και να πει: «Α! Έτσι είναι λοιπόν; Έτσι είναι τα πράγματα;» και να μην της δώσει σημασία. Όπως έκαναν οι Γερμανοί. Δεν πήγαν από τη γραμμή Μαζινό (*) στη Γαλλία. Γιατί να πάνε από τη γραμμή αυτή και να σκοτωθούν πολλοί; Κυρίευσαν το Βέλγιο και από το Βέλγιο μπήκαν στη Γαλλία. Και η γραμμή Μαζινό αποδείχτηκε άχρηστη.

Μερικές φορές λοιπόν χρειάζεται να μην πάει κανείς κόντρα σ' αυτή την αντίσταση. (Για τους αρρωστημένους τύπους μιλώ τώρα αλλά και γενικότερα.) Μπορεί κανείς ενώπιον του Θεού ως λογικός άνθρωπος να δει ότι αυτό είναι αντίθετο προς τον Θεό. Να το δει και να το αναγνωρίσει.

Εντάξει, δεν μπορεί να το βγάλει από τη μέση, αλλά μπορεί να το δει, να το αναγνωρίσει και να πει στον Θεό: «Ναι, Θεέ μου. Ανάλαβε το πρόβλημά μου εσύ, γιατί εγώ...» και να το αφήσει. Αυτό είναι ένα ξεγλίστρημα, μια απαγκίστρωση της ψυχής από αυτή την αντίσταση· και αφήνεται στη χάρη του Θεού. Και ο Θεός ξέρει πώς θα τα οικονομήσει.

Γι' αυτό πιστεύω ότι, όσοι από τους αρρώστους αυτούς μπορούν να κάνουν έτσι, έχουν διάθεση να κάνουν έτσι, βοηθούμενοι βέβαια και στηριζόμενοι κάπου, ξεγλιτώνουν. Να πω και κάτι άλλο; Όχι μόνο ξεγλιτώνουν αλλά, καθώς γνωρίζουν τι φοβερό, τι πικρό πράγμα είναι αυτός ο εγκλωβισμός μέσα σ' αυτή την κόλαση, ακόμη πιο πολύ διψούν τον Θεό, ακόμη πιο πολύ αγαπούν τον Θεό. Και όταν λίγο γλυκαθούν από τον Θεό, δεν τους γυρίζει κανείς πίσω με κανέναν τρόπο.

Αυτό που λέμε τώρα μας βοηθάει να δούμε καλύτερα τα πράγματα γενικότερα. Διότι οι αρρωστημένες καταστάσεις, που είναι ένα άκρο, που είναι μια έντονη κατάσταση, μια έντονη πραγματικότητα, μας βοηθούν να δούμε και τη γενικότερη πραγματικότητα. Ένα τέτοιο πράγμα λίγο πολύ ο κάθε άνθρωπος πεισματικά θα έχει εκεί στο βάθος της ψυχής του. Και όταν κλαψουρίζει κανείς και όταν παραπονιέται και όταν νομίζει ότι δεν τον προσέχουν και όταν νομίζει ότι αδικείται, κάνει όπως το πεισματάρικο παιδί, που κάθετα εκεί σε μια γωνιά πεισματικά και κλαψουρίζει. Ναι, αυτό κάνει.

Τι κλαψουρίζεις; Τι παραπονιέσαι; Άφησε τον εαυτό σου ελεύθερο στον Θεό. Αλλά

αυτό, το «άφησε τον εαυτό σου», είναι θάνατος. Θάνατος τι θα πει; Θα πει ότι δεν κρατάς τίποτε. Ούτε αρετή έχεις ούτε κανένα καλό έχεις ούτε τίποτε. Ένα αμαρτωλό πλάσμα παραδίδεται στον Θεό. Μετά, δεν έχεις κανένα ατού. Είναι το καλύτερο πράγμα που έχει να κάνει ο κάθε πεπτωκώς άνθρωπος. Και υπάρχει κανείς που δεν είναι πεπτωκώς; Καθένας που κατάγεται από τον Αδάμ είναι πεπτωκώς και επομένως αυτό πρέπει να κάνει.

(*) Σύστημα οχυρωματικών έργων στα σύνορα της Γαλλίας με τη Γερμανία.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, "...πάντα συνεργεί εις αγαθόν",
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2014, σελ. 208.

πηγή: inpantanassis.blogspot.gr